VOICE SEARCH CONTACT

เปิดโลกแห่งการสื่อสารแก่ผู้พิการทางสายตา

แอปพลิเคชันสำหรับผู้ที่มีปัญหาทางด้านสายตา
ที่สามารถสั่งการสมาร์ตโฟนให้โทรออกได้โดยใช้เสียงควบคุม

ผู้พัฒนา: นายภาคภูมิ สุวรรณ (บอย) และ นางสาววรรณภา อามาตรมนตรี (ภา)
จบการศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

ในยุคที่สมาร์ตโฟนกลายเป็นอุปกรณ์สื่อสารสามัญเช่นในปัจจุบัน ผู้บริโภคทั่วไปอาจคุ้นชินกันไปแล้วสำหรับการสั่งการโทรศัพท์มือถือด้วยเทคโนโลยีสัมผัสหน้าจอ แต่สำหรับผู้พิการทางสายตา สมาร์ตโฟนอาจเป็นเพียงวัตถุชิ้นหนึ่งที่ไม่มีค่าอันใด เนื่องจากเทคโนโลยีสัมผัสหน้าจอไม่สามารถตอบสนองการใช้งานเพื่อการสื่อสารของพวกเขาได้

ด้วยเล็งเห็นถึงสิทธิในการสื่อสารของผู้พิการทางสายตา หนุ่มสาวคู่หนึ่งจากแผ่นดินที่ราบสูง จึงคิดค้นแอป-พลิเคชันที่จะช่วยคืนสิทธิในการสื่อสารให้แก่ผู้พิการทางสายตา ในยุคที่ยากจะปฏิเสธสมาร์ตโฟนเช่นปัจจุบัน

หนุ่มสาวทั้งคู่เป็นใคร? และแอปพลิเคชันที่ว่าจะช่วยให้ผู้พิการทางสายตาใช้โทรศัพท์สมาร์ตโฟนได้อย่างไร? ‘บอย’ กับ ‘ภา’ มีคำตอบ!

“คนอื่นเขามีสมาร์ตโฟนใช้กัน ทำอย่างไรจะให้คนพิการสามารถใช้สมาร์ตโฟนได้อย่างสะดวกสบายเหมือนคนอื่นเขา เพราะเขามองไม่เห็นหน้าจอ สัมผัสไอคอนอะไรไม่ได้เหมือนอย่างเรา จึงเริ่มทำตั้งแต่ตอนนั้น”

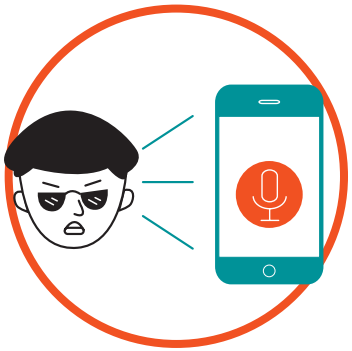

เมื่อความคิดสร้างสรรค์บังเกิด โลกก็หมุน!

Voice Search Contact เป็นผลงานของนายภาคภูมิ สุวรรณ หรือ ‘บอย’ และนางสาววรรณภา อามาตรมนตรี หรือ ‘ภา’ เป็นแอปพลิเคชันสำหรับผู้มีปัญหาทางสายตา ที่สามารถสั่งการโทรศัพท์สมาร์ตโฟนให้โทรออกได้โดยใช้เสียงควบคุม ซึ่งแรกเริ่มเดิมทีแอปพลิเคชันนี้เป็นโครงงานที่ทั้งสองทำขึ้นในชั้นเรียนคณะวิทยาศาสตร์ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ (อินเตอร์เน็ตและการพาณิชย์) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

“ตอนซัมเมอร์ปี 2 เป็นช่วงที่ต้องเริ่มทำโปรเจกต์ครับ ผมกำลังคิดว่าจะทำอะไรดี ก็นึกถึงคนพิการขึ้นมาว่าคนอื่นเขามีสมาร์ตโฟนใช้กัน ทำอย่างไรจะให้คนพิการสามารถใช้สมาร์ตโฟนได้อย่างสะดวกสบายเหมือนคนทั่วไป เพราะเขามองไม่เห็นหน้าจอ สัมผัสไอคอนอะไรไม่ได้เหมือนอย่างเรา จึงเริ่มทำตั้งแต่ตอนนั้น” บอยเล่าถึงที่มาของโครงงาน

บอยนำหัวข้อนี้ไปเสนอแก่อาจารย์ที่ปรึกษาเมื่อหัวข้อผ่าน อาจารย์จึงได้จับคู่บอยกับภาเป็นทีมเดียวกัน โดยบอยมีหน้าที่เขียนโปรแกรมเป็นหลัก และภาเป็นผู้ช่วยทดสอบระบบ ออกแบบ ประสานงาน และจัดทำรูปเล่มเอกสารเกี่ยวกับโครงงานทั้งหมด

“ใช้เวลาพัฒนาประมาณ 8 เดือนก็สำเร็จครับ ได้แอปพลิเคชันออกมา ตอนแรกนั้นมีฟังก์ชันการใช้งานหลักๆ คือ อ่านข้อความ ฟังเพลง เช็กวันที่ เช็กสถานะแบตเตอรี่ และเลือกรายชื่อโทรออกได้” บอยเล่าถึงการพัฒนาในช่วงต้นด้วยรอยยิ้ม

ได้เห็นเส้นทางการพัฒนาผลงานในช่วงต้นนี้ ผู้อ่านอาจจะไม่รู้สึกแปลกใจอะไรมากนัก แต่ถ้าบอกว่าบอยนั้นเพิ่งเริ่มหันมาเอาดีทางการเขียนโปรแกรมตอนเรียนอยู่ปี 2 (ช่วงเดียวกับการพัฒนาผลงาน) เท่านั้น ขณะที่ภาเอง แม้จะเขียนโปรแกรมได้ แต่ก็ไม่เชี่ยวชาญนัก

แต่เพราะความคิดสร้างสรรค์ที่อยากจะทำสิ่งที่ดีกว่าเพื่อผู้อื่นนี้เอง ที่ได้ขับเคลื่อนให้โลกของทั้ง 2 คนหมุนเข้าหาเส้นทางการเป็นนักพัฒนา ทำให้ทั้งสองได้ฝึกปรือตนเองผ่านการทำโครงงาน และได้มีโอกาสพัฒนาผลงานไปพร้อมๆ กับเรียนรู้ทักษะอีกหลายด้าน เมื่อทั้งสองตัดสินใจส่งผลงานเข้าประกวดโครงการแข่งขันพัฒนาโปรแกรมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทย ครั้งที่ 16 (NSC 2014) ในชื่อ ‘Easy Phone for Blind’ และผ่านเข้าไปถึงรอบชิงชนะเลิศ ก่อนจะสมัครเข้าร่วมโครงการต่อกล้าให้เติบใหญ่ ปี 2 ในเวลาต่อมา

เราทำแค่ผ่านไม่ได้ แต่ต้องทำเพื่อให้มันอยู่ต่อไปได้เรื่อยๆ ถ้าทำแค่ผ่าน ผมว่ามันก็จบอยู่แค่นั้น ทำแล้วไม่มีใครเอาไปใช้ มันก็เสียเวลาเปล่าๆ เพราะฉะนั้นคำแนะนำจากคณะกรรมการจึงมีค่ามากครับ

เจียระไนผลงาน ผ่านคำวิจารณ์ของผู้รู้

บอยและภานำผลงาน Easy Phone for Blind เข้าสู่โครงการต่อกล้าฯ และได้รับคำแนะนำจากคณะกรรมการให้ปรับแอปพลิเคชันให้มีขอบข่ายการทำงานที่แคบลง เพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น

“ฟังก์ชันที่เราทำ คณะกรรมการบอกว่ากว้างเกินไปค่ะ ไม่มีจุดที่เจาะเน้นๆ ก็เลยปรับใหม่ เน้นแค่ป้อนรายชื่อเข้าไป ให้แอปพลิเคชันค้นหารายชื่อขึ้นมาให้อัตโนมัติ แล้วทำการโทรออก” ภาเล่าถึงการปรับเปลี่ยนผลงานให้มีความชัดเจนมากขึ้น ก่อนที่บอยจะเสริมต่อว่า

“เราจึงพัฒนารูปแบบการค้นหารายชื่อด้วยเสียงใหม่ครับ โดยแบ่งเป็น 1 พยางค์ 2 พยางค์ และ 3 พยางค์ ผู้ใช้สามารถสั่งงานได้เป็นภาษาไทยค้นรายชื่อขึ้นมาแล้วทำการโทรออกได้ ซึ่งต่างจากตอนแรกที่ทำซึ่งไม่มีการค้นหารายชื่อ แค่ให้ผู้ใช้สไลด์หน้าจอเลื่อนไปเรื่อยๆ แอปพลิเคชันจะอ่านรายชื่อที่ปรากฏบนจอให้ คือต้องเลื่อนจนกว่าจะได้รายชื่อที่ต้องการ แต่ตอนนี้ก็จะสะดวกขึ้น แค่ป้อนรายชื่อเข้าไปแอปพลิเคชันจะทำการค้นหาและอ่านรายชื่อที่ค้นหามาได้ ทวนให้ผู้ใช้ฟังดูว่าใช่หรือเปล่า ถ้าใช่ก็ให้ทำการโทรออก ถ้าไม่ใช่ก็ป้อนรายชื่อใหม่จนกว่าจะใช่ครับ”

ซึ่งการแก้ไขปรับเปลี่ยนนี้ ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยสำหรับบอย เนื่องจากเขาเพิ่งเริ่มต้นการเขียนโปรแกรมได้ไม่นานทั้งการพัฒนาแอปพลิเคชันนี้ไม่ใช่การสร้างโปรแกรมอย่างเบ็ดเสร็จในตัวเอง แต่ต้องเขียนโปรแกรมให้เชื่อมโยงกับฮาร์ดแวร์ของโทรศัพท์สมาร์ตโฟน ทำให้ช่วงของการทำงาน บอยต้องศึกษาเพิ่มเติมอย่างมาก

“รูปแบบการเขียนอย่างนี้ คนไทยไม่ค่อยมีใครมาสอนกันครับ หนังสือก็แทบจะไม่มีสอน ส่วนมากจะเป็นเว็บไซต์ของฝรั่งที่สอนการเขียนโปรแกรมติดต่อกับฮาร์ดแวร์ของโทรศัพท์ ซึ่งยาก! ต้องนั่งอ่านนั่งแปล แปลผิดแปลถูกวนอยู่อย่างนั้น (หัวเราะ) บางทีจะทำแค่จุดจุดเดียวต้องใช้เวลาเป็นวันสองวันเพื่อจะหาว่ามันต้องทำอย่างไร เราต้องศึกษาเองทั้งหมดผ่านอินเทอร์เน็ต” บอยเล่า

ในแง่หนึ่งไม่อาจปฏิเสธว่าคำแนะนำของคณะกรรมการ ถือเป็นการเพิ่มงานให้ทั้งสองอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง แต่ทั้งสองกลับมองว่า นี่คือกระบวนการที่ดีและมีคุณค่า เพื่อนำพาผลงานของพวกเขาไปสู่ผู้ใช้งานจริงได้ในอนาคต

“คณะกรรมการแต่ละคนมีประสบการณ์ที่ต่างกัน เช่น ด้านการตลาด เขารู้เรื่องมากกว่าพวกเราแน่นอน ประเด็นที่ว่า ทำแล้วจะใช้ได้จริงหรือเปล่า? มันจะโตได้แค่ไหน? ทำแล้วจะล้มภายในกี่วัน กี่เดือน กี่ปี? เขาจะรู้เราจึงทำแค่ผ่านไม่ได้ แต่ต้องทำเพื่อให้มันอยู่ต่อไปได้เรื่อยๆ ถ้าทำแค่ผ่าน ผมว่ามันก็จบอยู่แค่นั้น ทำแล้วไม่มีใครเอาไปใช้ มันก็เสียเวลาเปล่าๆ เพราะฉะนั้นคำแนะนำจากคณะกรรมการจึงมีค่ามากครับ” บอยจบประโยคด้วยรอยยิ้ม

“ตอนทำโปรเจกต์ผมไม่ได้สนใจเลยว่าต้องออกแบบ UX UI อะไร ผมสนใจแค่ว่า ผมจะทำมันได้ไหมแค่นั้นเอง ไม่ได้สนใจเลยว่าทำมาแล้วผู้ใช้จะใช้ง่ายหรือเปล่า ใช้เป็นไหม ใช้แล้วเขารู้สึกอย่างไร... ผมได้บทเรียนครับ ว่าการพัฒนางานต้องวางแผนว่า ทำอะไร ทำให้ใคร ทำไปแล้วเขาอยากได้ตามที่เราทำไปให้หรือเปล่า ถ้าไม่ได้ เราก็ต้องปรับ”

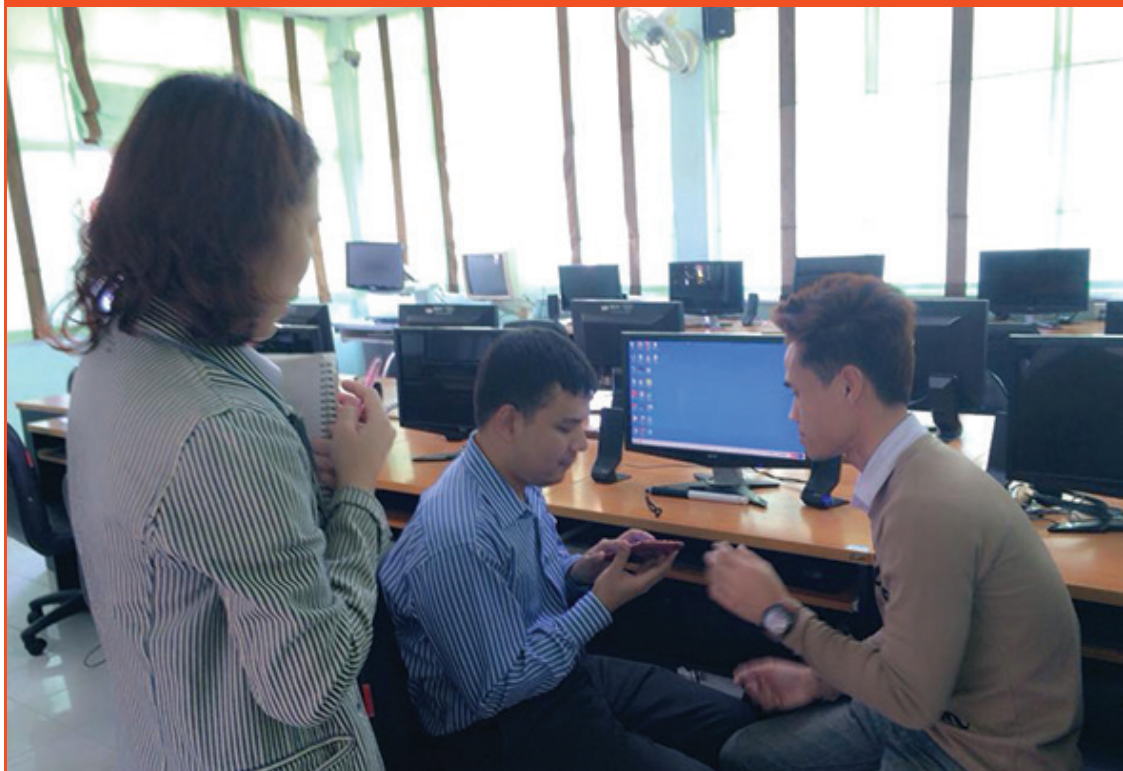

โลกเคลื่อนไปด้วยการเปิดใจเรียนรู้

ไม่ใช่เพียงคำแนะนำจากคณะกรรมการเท่านั้น ที่ทำให้บอยและภามีโอกาสพัฒนาตัวเองผ่านการต้องกลับไปทำการบ้านเพื่อพัฒนาผลงานให้เป็นไปตามคำแนะนำของคณะกรรมการ แต่ทั้งสองยังได้เรียนรู้และพัฒนาตัวเองในด้านต่างๆ อีกมาก จากการได้เข้าร่วมโครงการต่อกล้าฯ เช่น การอบรมเชิงปฏิบัติการที่หาดตะวันรอน

“ตอนทำโปรเจกต์ผมไม่ได้สนใจเลยว่าต้องออกแบบ User Experience (UX) หรือการคำนึงถึงผู้ใช้งานและการออกแบบหน้าจอ หรือ User Interface (UI) อะไร ผมสนใจแค่ว่า ผมจะทำมันได้ไหมแค่นั้นเอง (หัวเราะ) ไม่ได้สนใจเลยว่า ทำมาแล้วผู้ใช้จะใช้ง่ายหรือเปล่า ใช้เป็นไหม ใช้แล้วเขารู้สึกอย่างไร การได้ไปอบรมจึงทำให้ผมได้บทเรียนครับ ว่าการพัฒนางานต้องวางแผนว่า ทำอะไร ทำให้ใคร แล้วทำไปแล้วเขาอยากได้ตามที่เราทำไปให้หรือเปล่า ถ้าไม่ได้ เราก็ต้องปรับ” บอยเล่าถึงสิ่งที่ได้รับจากการอบรม ก่อนที่ภาจะเสริมต่อว่า

“รวมไปถึงการวางแผนโครงการค่ะ ถ้าเราไม่มีการออกแบบแผนที่ดี มันก็ไม่มีประโยชน์ การวางแผนจะช่วยให้กระบวนการทำงานชัดเจนขึ้น เช่น งานนี้มีฟังก์ชันทั้งหมดเท่านี้ ถ้าจะทำให้เสร็จต้องเสร็จช่วงไหน เราจะทำอะไรต่อ แล้วจะทดลองใช้งานก่อนไหม หรือว่าทำให้เสร็จครั้งเดียวเลย ถ้าทำให้เสร็จครั้งเดียว ให้ทดลองใช้ทีเดียว เราก็ต้องมานั่งปรับใหม่ทั้งหมด ถ้าทำเป็นเฟสไป เอาไปใช้ก่อน แล้วมีความเห็นอะไรก็ค่อยๆ ปรับให้สมบูรณ์ที่สุดแล้วค่อยไปทำส่วนต่อไป อย่างนี้เป็นต้นค่ะ”

กับอีกเรื่องเด่นๆ ที่ทั้งสองได้เรียนรู้ ก็คือวิธีการนำเสนอผลงาน

“ได้เรียนรู้ครับ ว่าการนำเสนอเป็นเรื่องสำคัญ ถึงแม้โปรเจกต์ของเราจะดีแค่ไหน ถ้าเรานำเสนอไม่ดี คนเขาก็ไม่สนใจ ก็ไม่ใช้ ก็ได้เรียนรู้ถึงวิธีการครับว่า เราจะนำเสนออย่างไรให้น่าสนใจ จะพูดอะไรก่อน อะไรหลัง และอะไรตบท้าย การวางสไลด์นำเสนอ วางปัญหาก่อนตามด้วยวิธีแก้ ปิดท้ายด้วยอะไร การคัดเลือกเนื้อหาที่จะนำเสนอสำคัญมาก ซึ่งเราก็ได้นำกลับไปใช้ที่มหาวิทยาลัยได้ด้วย” บอยกล่าว ก่อนที่ภาจะผุดอีกหนึ่งประเด็นสำคัญที่ได้รับจากโครงการ นั่นคือ เครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมโครงการด้วยกัน

“เมื่อก่อนเวลาไปประกวดโครงการอื่น เขาไม่ให้มาคลุกคลีกับคู่แข่งอย่างนี้นะคะ (ยิ้ม) เขาต่างคนต่างทำแบบไม่รู้จักกันเลยก็มี แต่โครงการต่อกล้าฯ ฝึกให้เรากล้าคุย กล้าถาม กล้าแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับคู่แข่ง ทำให้เป็นเหมือนเป็นเพื่อนกันมากกว่าคู่แข่ง มาทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้เราสนุกที่จะทำงาน ไม่กดดัน ไม่เครียด ได้รู้จักเพื่อนเยอะขึ้นมากค่ะ”

“ยอมรับครับว่า ตอนแรกที่เข้าโครงการเพราะเงิน 50,000 บาทเป็นปัจจัยหลัก (หัวเราะ)” บอยกล่าวกลั้วหัวเราะ “แต่พอมาเข้าโครงการฯ แล้วก็พบว่าเงินแค่นั้นเทียบไม่ได้เลยกับประสบการณ์ที่ได้มา”

ถ้าทำผลงานเพื่อไปสู่ผู้ใช้ เราต้องไปคลุกคลีกับผู้ใช้ค่ะ ต้องไปสอบถาม หา requirement เยอะๆ ลงไปคุยกับผู้ใช้คนแรกไม่พอ คนที่สองไม่พอ คนที่สามก็ไม่พอ อย่างน้อยๆ ต้อง 20-30 คน กระบวนการมันเยอะกว่ามาก กว่าจะถึงมือผู้ใช้จริงๆ

เข้าถึงผู้ใช้ หัวใจของการพัฒนา

อีกหนึ่งประเด็นที่บอยและภาได้รับจากการเข้าร่วมโครงการคือ การปรับรูปแบบการทำงาน ด้วยการให้ความสำคัญกับการลงไปหาข้อมูลจากผู้ใช้งานจริง ดังที่บอยกล่าวไว้ว่า

“เราต้องไปหาข้อมูลเรื่องที่เราจะทำครับ ว่าสิ่งที่เราจะทำจะไปรองรับใคร จำนวนผู้ใช้งานมีกี่คนที่เขาต้องการใช้งานจริงๆ และถ้าจะทำเกี่ยวกับคนพิการจริงๆ คณะกรรมการก็แนะนำให้ไปหาคนพิการจริงๆ ที่สถาบันหรือสมาคมต่างๆ เพื่อไปสอบถามข้อมูลว่าเขามีปัญหาอะไร เขามีปัญหาแบบนี้จริงหรือเปล่า และเขาต้องการแบบนี้ไหม ถ้าเอาแบบนี้ไปใช้จริงเขาจะใช้ได้สะดวกขึ้นหรือเปล่า ซึ่งก่อนหน้านั้นเราไม่เคยคิดจะไปถามเลย”

ด้วยเหตุนี้ บอยและภาจึงได้ลงไปทำงานร่วมกับผู้ใช้จริง โดยนำแอปพลิเคชันไปทดลองใช้กับผู้พิการทางสายตา ที่โรงเรียนศึกษาคนตาบอด จ.ขอนแก่น และก็ได้เสียงสะท้อนที่มีคุณค่ากลับมา

“การที่แอปพลิเคชันทำงานด้วยเสียง ทำให้ในกรณีที่มีเสียงภายนอกรบกวนมากๆ จะใช้ไม่ได้เลยครับ แค่เดินออกไปถนน จะสั่งงาน จะค้นหารายชื่อก็แทบจะไม่ได้เลย เราก็เลยแก้ไข และทำระบบการสัมผัสหน้าจอเพิ่มเข้าไปเป็น 2 ทางเลือกให้เขา บวกกับการใส่โหมดค้นหารายชื่อที่ได้รับคำแนะนำจากคณะกรรมการ ก็ทำให้ผลงานลงตัวมากขึ้น สามารถใช้งานในสถานที่ที่มีเสียงรบกวนได้ในระดับหนึ่ง แต่ถ้าในที่ที่เสียงดังมากๆ ก็ยังเป็นข้อจำกัดอยู่ครับ” บอยกล่าว

ด้วยกระบวนการทำงานที่ต้องลงไปหาข้อมูลจากผู้ใช้จริงนี้เอง ที่ทำให้ทั้งสองได้บทเรียนสำคัญ นั่นคือ

“ถ้าทำผลงานเพื่อไปสู่ผู้ใช้ เราต้องไปคลุกคลีกับผู้ใช้ค่ะ ต้องไปสอบถาม หา requirement เยอะๆ ซึ่งมันต่างจากการทำงานส่งประกวด ถ้าประกวดเราก็แค่ไปศึกษาในอินเทอร์เน็ต นั่งหน้าจอคอมฯ มีเทคโนโลยีอะไรใหม่ๆ เข้ามา เราก็เลือกมาพัฒนา หรือศึกษาคู่แข่ง ว่าปีที่แล้วเขาทำอะไรเจ๋งๆ บ้าง ปีนี้เราก็ทำให้ดีกว่า แล้วก็ไปประกวด ผ่านรอบแรก รอบสอง รอบสาม จบ! แต่การทำงานกับผู้ใช้ ลงไปคุยกับผู้ใช้คนแรกไม่พอ คนที่สองไม่พอ คนที่สามก็ไม่พอ อย่างน้อยๆ ต้อง 20-30 คน กระบวนการมันเยอะกว่ามาก กว่าจะถึงมือผู้ใช้จริงๆ ค่ะ” ภากล่าว ก่อนที่บอยจะเสริมต่อว่า

“คือมันต้องทำเยอะมากครับ ต้องไปคลุกคลีกับผู้ใช้จริงๆ เอาผลงานไปให้เขาใช้ ถ้าเขาไม่ถูกใจ เราก็ต้องปรับเปลี่ยนตามที่เขาต้องการ”

"ตอนนี้โครงการต่อกล้าฯ ก็เป็นบันไดอีกขั้นหนึ่ง จากคนที่ไม่ได้เขียนโปรแกรมเก่งอะไรเลย ศึกษาเองมาเรื่อยๆ มาถึงขั้นนี้ก็ภูมิใจมากแล้วครับ"

โลกสว่างไสวด้วยแรงสนับสนุน

บนหนทางของการพัฒนา การทำงานเพียงคนเดียวอาจไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพียงแต่อาจเสียเวลา เสียกำลังกายและความคิดมากเกินกว่าที่ควรจะเป็น และในบางครั้งที่สมองตีบตันเพราะอ่อนล้า สุ่มเสี่ยงที่จะล้มเลิกไปกลางคันได้ง่ายๆ

ดังนั้น ย่อมดีกว่าถ้าจะมีแรงสนับสนุนมาร่วมด้วยช่วยกัน ชี้ให้เห็นหรือช่วยเปิดช่องทางแห่งแสงสว่างเพื่อก้าวเดินไปร่วมด้วยช่วยกันเพื่อให้งานถูกพัฒนาไปในแนวทางที่เหมาะสม ในระยะเวลาที่เหมาะควร เหมือนเช่นบอยกับภา ที่ต่างสนับสนุนและช่วยเหลือซึ่งกันและกันมาตลอดเส้นทางของการทำงานชิ้นนี้

"การทำงานเป็นทีมไม่ว่าจะในส่วนของการพัฒนาแอปพลิเคชัน งานเอกสาร หรือหาข้อมูล ถ้าทำเองคนเดียวระยะเวลาแค่นี้คงไม่พอแน่ค่ะแต่มันสามารถทำพร้อมกันได้ถ้ามีทีม และแบ่งหน้าที่ที่เหมาะสมให้กัน และที่สำคัญก็คือ ความเข้าใจกันในการทำงาน อย่างเราทำงานด้วยกันมีอะไรก็คุยกัน ติดตรงไหนก็บอกกัน ไม่เคยทะเลาะกัน" ภาเล่าถึงแรงสนับสนุนในแง่ของทีมเวิร์ก ก่อนที่บอยจะเสริมเพิ่มเติมในส่วนของแรงสนับสนุนจากอาจารย์และมหาวิทยาลัย

"อาจารย์สนับสนุนทุกอย่างครับ ทั้งเป็นที่ปรึกษา คอยกระตุ้น ดูความคืบหน้าของโครงการว่าไปถึงไหนแล้ว แล้วอาจารย์ก็ชวนเราไปอบรมให้น้องๆ ด้วย"

"ที่มหาวิทยาลัยมีโครงการ NSC Camp ตอนปิดเทอมใหญ่ช่วงซัมเมอร์ค่ะ ทุกวันศุกร์อาจารย์จะรวมคลาส NSC Camp ให้เรามาแสดงความคืบหน้าของงานที่จะไปประกวด ก็เป็นการติดตามงานและแลกเปลี่ยนระหว่างเพื่อนคนทำงานด้วยกันไปในตัว" ภาเสริมด้วยรอยยิ้ม

แต่เหนืออื่นใด นอกจากแรงสนับสนุนจากภายนอกแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดคือ การสนับสนุนและกระตุ้นตัวเอง

"สิ่งที่จะแนะนำให้น้องๆ ที่สนใจก็คือ การทำงานแบบนี้ต้องเป็นคนที่กระตุ้นตัวเองได้ครับ ถ้ากระตุ้นตัวเองไม่ได้ เราจะรอให้คนอื่นมากระตุ้นหรือ บางทีอีก 2-3 วันจะต้องส่งงานแล้วก็ต้องกระตุ้น ไม่อย่างนั้นจะทำไม่ทัน ต้องมีความอดทน ความพยายาม ต้องศึกษาในเรื่องไอทีเยอะๆ เพราะทุกวันนี้แวดวงไอทีไปเร็วมาก ถ้าเราตามไม่ทัน เราก็จะหยุดอยู่กับที่" บอยให้แง่คิด

ถึงที่สุดแล้ว ด้วยแรงสนับสนุนทั้งจากภายนอกและภายในเหล่านี้เอง ที่ช่วยผลักดันให้บอย ภา และผลงาน Easy Phone for Blind เดินทางมาถึงจุดที่เกินกว่าที่ตั้งใจไว้

"ตอนนี้ก็ถือว่าประสบความสำเร็จในระดับหนึ่งครับ ตอนแรกที่ตั้งใจไว้คือ ทำโปรเจกต์ให้เสร็จเพราะว่าเป็นโปรเจกต์จบ แล้วเราก็ตั้งใจจะเข้าโครงการ NSC ทำให้เสร็จ และเข้ารอบไปแข่งระดับประเทศ ก็สำเร็จไปแล้ว ตอนนี้โครงการต่อกล้าฯ ก็เป็นบันไดอีกขั้นหนึ่งจากคนที่ไม่ได้เขียนโปรแกรมเก่งอะไรเลย ศึกษาเองมาเรื่อยๆ มาถึงขั้นนี้ก็ภูมิใจมากแล้วครับ" บอยกล่าวด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจ

ก้าวต่อไปเพื่อสิ่งที่ดีที่สุด

ถึงวันนี้ผลงาน Easy Phone for Blind ได้เดินทางมาไกลจากจุดเริ่มต้นมากนัก ผ่านการปรับเปลี่ยนพัฒนาระบบ เปลี่ยนชื่อเสียงเรียงนามใหม่เป็น Voice Search Contact เพื่อให้สอดรับกับกลุ่มเป้าหมายใหม่มากขึ้น

"ตอนนี้เราเจาะจงไปที่กลุ่มผู้ที่มีปัญหาทางด้านสายตาเป็นหลักครับ เพราะคณะกรรมการแนะนำว่ากลุ่มเป้าหมายอาจมีมากกว่าผู้พิการทางสายตา แต่ครอบคลุมไปถึงผู้ที่มีปัญหาทางสายตา เพราะฉะนั้นกลุ่มเป้าหมายของเราจะเป็นใครก็ได้ครับ ไม่ว่าจะเป็นคนสายตาสั้น สายตายาว ผู้สูงอายุ คุณตา คุณยาย" บอยอธิบายแนวทาง

ก้าวต่อไปหลังจากพัฒนาเสร็จแล้ว ก็ถึงเวลาที่จะนำแอปพลิเคชันไปทดสอบกับกลุ่มผู้ใช้งานจริงต่อไป

"ถ้าถามถึงความสำเร็จจริงๆ ก็คือ การปล่อยแอปพลิเคชันไปสู่ผู้ใช้งานจริงๆ ครับ แต่ก็คงมีอีกหลายด่านที่จะต้องฝ่าฟันไปให้ถึงจุดนั้น เช่น การนำระบบไปทดลองใช้ก่อน ซึ่งอาจจะเป็นไปในรูปของการลงใน Play Store ให้คนเข้ามาสะท้อนความเห็นจริงๆ กับอีกช่องทางคือคณะกรรมการแนะนำให้นำไปใช้ที่สมาคมหรือโรงเรียนของผู้พิการทางสายตา อาจจะไม่ใช่ในรูปของการเสนอขายกับผู้ใช้ แต่เสนอขายกับผู้ที่สนับสนุน เช่น สมาคม โรงเรียน หรือองค์กรทางสังคมต่างๆ" บอยจบการสนทนาด้วยรอยยิ้ม

ที่กล่าวไปคงเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังไม่มีอะไรแน่นอน เช่นเดียวกับอนาคตของทั้งบอยและภา ที่ต่างก็

วางแผนในชีวิตไว้แตกต่างกัน

แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่แน่นอน ก็คือ Voice Search Contact จะถูกพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่อง ด้วยความตั้งใจของทั้งบอยและภา ที่ต่างต้องการให้แอป-พลิเคชันนี้สำเร็จสมบูรณ์ ใช้งานได้จริง เผยแพร่ออกไปสู่สาธารณะ และผู้ใช้ในสังคมสืบต่อไป

ด้วยความคิดสร้างสรรค์และความตั้งใจจริงของ 2 หนุ่มสาวจากดินแดนที่ราบสูง เชื่อว่าอีกไม่นาน ผู้มีปัญหาทางสายตาในสังคมไทยคงมีโอกาสได้ผลโฉมและใช้งานแอปพลิเคชัน Voice Search Contact แอปพลิเคชันที่จะช่วยอำนวยความสะดวกและคืนสิทธิในการใช้อุปกรณ์สื่อสารให้แก่พวกเขาได้ในที่สุด

ในโลกของการพัฒนา นั่นถือเป็นหมุดหมายหนึ่งที่มีคุณค่าน่าสนใจ และมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อสังคม และเมื่อถึงวันนั้น โลกของผู้มีปัญหาด้านสายตา ย่อมหมุนเข้าหาด้านที่สดใสและสวยงามขึ้นอย่างแน่นอน